

Lutz Seiler

***El pes
del temps***

Traduït per Joan Ferrarons

CLUB EDITOR

Der Kapuzenkuss / Schachtrilogie
Contes extrets del volum *Die Zeitwaage. Erzählungen.*
Edició digital: setembre de 2021

© 2009, Suhrkamp Verlag Berlin
Tots els drets reservats i representats
per Suhrkamp Verlag Berlin
© 2021, Joan Ferrarons i Llagostera, per la traducció
© 2021, Club Editor 1959, S.L.U., per l'edició
Coves d'en Cimany, 2 – 08032 Barcelona
info@clubeditor.cat – www.clubeditor.cat

Dibuix de la guarda: Alejandro Dardik
Disseny de col·lecció: Ángel Uzkiano
Correcció: Maria Bohigas, Nura Nieto, Mercè Estévez

ISBN: 978-84-7329-311-2

Aquesta traducció ha rebut un ajut de la Institució de les Lletres Catalanes.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb el permís dels seus titulars, a part de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne fragments.

Lutz Seiler

El pes del temps

Traduït de l'alemany per
Joan Ferrarons

CLUB EDITOR
BARCELONA

TAULA

El petó a la caputxa

La trilogia dels escacs

(L'última vegada / Gavroche / El bon fill)

Per a Charlotta

EL PETÓ A LA CAPUTXA

I

Hans i Margarethe

Tenia nou anys i ja m'havia refet d'aquell primer accident greu, fora d'algun moviment bruscat que encara no controlava i d'una sensació que m'havia quedat, de veure i sentir més coses del món que abans. Les cicatrius del cap se m'havien curat bé, m'havien tornat a créixer els cabells, però al desembre la mare encara m'acompanyava a l'escola, per si de cas, deia. Sense afluixar el pas, em feia pujar el camí empedrat cap a la portalada, amunt per un jardí esquifit. Quan arribàvem al peu de l'escala em passava davant, enfilava els tres escalons, pitjava la maneta de la porta sabent que no serviria de res, i llavors em deia que no em mogués d'on era i que mentrestant m'esperés. “Segur que avui hi haurà la senyora Bakuski” o bé “Aquest matí deureu tenir la senyora Janda”. No sé pas què li inspirava aquells pronòstics nerviosos, que si Janda o Bakuski. En realitat, ella sabia tan poc com jo qui emergiria aquell divendres de les profunditats de l'edifici per obrir els dos batents de la portalada; no, la mare ignorava encara més que jo els torns i horaris de les nombroses *senyoretetes* encarregades d'atalaiar-nos abans i després de les classes i, si feia falta, fins que es tornés a fer fosc, ben entrat el vespre. Però la mare i jo sempre érem els primers d'arribar a escola: ella, elegant, amb l'abric blanc de cuir arrugat i aquell monyo postís tan gros que la feia un o dos caps més alta, i jo amb l'anorac i la gorra de llana.

Sol davant de la portalada tancada, m'havia preguntat moltes vegades per on entraven les *senyoretetes*. Mai no m'havia pogut fer una idea clara d'aquella construcció amb aspecte de fortí. Sempre se m'escapava una part del contorn, ara una ala que no sabia dir de memòria per quina banda s'unia al cos principal, ara la trama completa de passadissos, amunt i avall